గొడ్డదొంగ

అలికిడైతే 'ఎవడ్రాడు' అంటన్నాడు నాగడు. గాలికి సెట్టల్లాడి పైకి లేత్తన్నాడు. సీమ సిటుక్కుమంటే సాలు బయటికొత్తన్నాడు. సుట్టూ సూత్తన్నాడు.

ఆడికంటికి కునుకు లేదు. కంటో వొత్తులేసుక్కూసున్నాడు. సత్తే పొడుకోడు. ఇంటో కిరసనాల బుడ్డి. గుడ్డెలుతురు. సుట్టూ సీకటి. కన్ను బొడుసుకున్నా కానరాదు.

పొద్దుగుంకి మూడు జావులయింది. ఊరు సద్దుమణిగి రొండు జావులు దాటుద్ది. తెల్లారటానికి జావ్ పొద్దుంది. నాగడు నిద్దరబోతే ఒట్టు. కాటి కాపరోడికి మల్లే బాచి పట్టేసుక్కూసున్నాడు.

అదాడిల్లే. ఒంటినిట్టాడిల్లు. దెయ్యాల్తిరిగే సోటు. పిలిత్తే పలికే నా కొడుకుండడు. సావదెంగి సెవులు మూసినా దిక్కూ మొక్కూ వుండదు.

ఆడసలే రాకాసోడు. ఆడి జోలి కెవుడూ బోడు. వచ్చేడా, సచ్చేడే. ఆడి మాటెవుడెత్తడు. ఆణ్నోరెత్తేడా అమ్మ నా బూతులే. కంపునోరు. ఆణ్నోట్టో ఎవుడూ నోరు బెట్టడు. కంపు ఆడంటే మాటలా, అమ్మకు మొగుడు.

ఇంటోంచి పొడుసుకొచ్చేడు నాగడు. సేను గనివెక్కేడు. పిల్లకాలవమీద పంగజాపి అడుగేసేడు. కాలవ గట్టెక్కాడు.

ఎక్కి సుట్టూ బారజూపేడు. కంటికేవీ గనపళ్ళా. అటెవుడూ రాలా, పోలా. కాలవగట్టు మీద బళ్ళ బాటలో కుంచేపు కూసున్నాడు. కాలవ గట్టునానుకుని మర్రిసెట్టు. సెట్టుకింద సప్పా. పక్కన గట్టుగొయ్యి. గడ్డిమేత మీద కుర్ర.

తెల్లరితే దాన్ని గొయ్యాల. పోగులెయ్యాల, అమ్మాల. అదీ ఆడిపని. బతుకు దెరువు. రోజి డిసి రోజు కొయ్య దూణ్ణి గోత్తాడు. ఆడి పొట్ట గడవాల. దున్నకుర్రంటే గిరాకీ. దాని పొట్టగోత్తే ఈడి పొట్ట నిండుద్ది.

ఆడు మిడిగుడ్లోడు. ఎర్రగుడ్లు. పోతురాజు గుడ్లకు మల్లే ఉంటై. పొగులు జూత్తే రేత్తిరి కల్లోకొత్తాడు. ఆణ్ణి పిల్లా జల్లా జూత్తే జొరవొచ్చి మంచవెక్కాల్సిందే! ఆడి దెబ్బంటే గోలుకొండబ్బా అనాల. అట్టాటోడు. ఆడెంతెత్తు? అంతెత్తు! సెయ్యెత్తు మనిషి.

ఆడప్పుడు పల్లెలోనే ఉండేవాడు. సెప్పులు గుట్టి పొట్ట బోసుకునేవోడు. కిర్రు సెప్పులు గావాలంటే ఆడికాడికే సచ్చినట్టు రావాల. ఆడి పంతనవే పంతనవ్.

మెట్ట పొలాలోళ్ళు మోట గుట్టిచ్చాలంటే ఈడేదుండాడావటాని యెతుక్కుంటా రావాల్సిందే ఎంతటోడయినా. సిటికలో సిటికంటే సిటికలో మోటగుట్టేవోడీడు.

డబ్బున్న నాయాళ్ళు తాతాలు బల్లాలు బాటాలు బోటాలు బెట్టుకుని సెప్పులు గుట్టి అమ్ముకుంటుంటే బతుక్కొంర్రా నా కొడుకుల్లారా అని పంతిత్తి పన్రాయితోపాటు అటకెక్కించేడు. ఆటికెప్పుడోగాని పన్రాడు.

దున్నకుర్ర కాళ్ళు గట్టి మెడిరగదీసి, గొంతు గోత్తంటే సూసిన సిన్నోడు ఉచ్చబోసుకుని, జొరం దగిలి, మంచంబట్టి, కలవరిచ్చి కలవరిచ్చి, మంచం దిక్కుండానే వొలుకుల్లోకి బొందల్లోకి సేరిపోతే, ఆడెమ్మ, నాగణ్ణనరాని మాటలని, అమ్మోరింటికి బొయ్యి, మల్లిటుదిరిగి సూత్తే, మింటి సుక్కలు మంటిలో బడ్డట్టే. రాలా ఈడూ బోలా. పిలుసుకు రాలా.

అంతే, ఆదీణ్ణొదిలేసిందో, ఈడు దాన్నొదిలేసేడో గాని, అది ముండా మొయ్‌లా, ఈడి మొల్‌తాడూ దెంచలా, ఈ ముండమోపోడికి మల్లీ పెళ్ళిలే, పెటాకుల్లే.

ఈడు గొడ్డుగోసేటప్పుడు పిల్లోళ్లు దడుసుకుంటన్నారావటానంటే, ఆళ్ళమీదా, ఆళ్ళ పిల్లోళ్ళ మీదా, పల్లోళ్ళ మీదా, ఆడికిది బుట్టి, యెట్టయితే అట్టాగే కాన్ లెమ్మని సేలో ఇల్లేసుకుని బతుకు ఎల్లమారుత్తాన్నాడాడు.

ఆడ ఆడి దొక్కడిదే యిల్లు. సుట్టూ కొంపాలే గోడూలే. అల్లంత దూరంలో పల్లె. తెల్లారితే పల్లే యిల్లు. రేత్రే వల్లకాడు, సావు. పిలిసినా పల్లె పలకదు. ఉలకదు. వినబడదు. కనబడదు. పొగులంత దగ్గిరా, రేత్రంత దూరవ్.

ఆడు బళ్ళ బాట మీంచి లేవలా. కుందుగూసున్నోడు, అట్టాగే సచ్చుబడ్డావోడికి మల్లె ముడుసుక్కూసున్నాడు.

తెల్లోళ్ళని ఎల్లగొట్టాలని తెనాలి రైల్‌టేసున్ని తగలబెట్టినప్పుడీడు గొట్టికాడ బుడ్డోడు. ఈడాడికి యెట్టా బోయేడో యేందోగాని, కిరసనాల డబ్బా మోసేడు. తీగలద్దెంచేడు.

పోలీసోళ్ళు తుపాకుల్దెచ్చేరు, కాలుత్తారన్నప్పుడు, ఈ దొక్క దూకుతో కటేరం మీదుగా లగెత్తి, పొలాల కడ్డంబడి మురుక్కాలవలో ఈది పల్లెలో బడ్డాడు. ఊరికీ పల్లెకి అంతదూర వుండటం అంగల కుదిటికే సెల్లింది.

ఆమొయ్‌న ఆడికైదు పొగళ్ళూ ఐదు రేత్రుళ్ళు ఒకటే జొరం. మూసినకన్ను దెరవలా. తిండిలే తిప్పల్లే. 'అద్దెమద్దెపు నా కొడకా నువ్వెందుకాడికి బోయేవురా? అని అయ్య తిట్టినా తెల్దు. తిమ్మినా తెల్దు. ఇవరం తవరం తెలీన్నాకొడుకీణ్ణెందుకాడికి బోనిచ్చేదే నీయమ్మ ఆవటాని ఆళ్ళమ్మందిట్టినా తన్నినా, ఈడికేందీ తెల్దు.

ఆ రోజుల్లో గూడు సోగెనల్లోంచి దెంకొచ్చిన దుప్పట్లు సినిగినియ్ సినిగిపోగా, ఇంకా రొండోని దగ్గిర మిగిలుండాయి. ఎర్రంచు నల్ల దుప్పట్లు, ఉన్నివంటే ఉన్నివే ఎచ్చగుండేయి. సలిగాదు, దానెమ్మయినా బయంలేదు. సిరుగుపట్టవు, ఒక పట్టాన పోవు.

ఈడసలే అమాసెనాడు బుట్టినోడు. అమాసెకు మల్లేనే ఉంటాడు. ఆడుకొక దుప్పటా, అదీ నల్లటిదా, ఇంకేం సీకట్లో సీకటికి మల్లె ముడుసుక్కూసున్నాడీడు.

మూణ్ణాళ్ళు ముసురుబట్టి నిన్నే తెరిపిచ్చింది గానీ సలి దగ్గ. ఈగవ. తడారలా. ఇంకా కాలవగట్టు బురద బురదగానే వుంది. రేగడి బురద.

సచ్చినెద్దు మొండం కదిలినట్టయితే గుడ్లు మిటకరిచ్చి చూసేదు నాగడు. ఈడు కదల్లా. పల్లికాయలకు మల్లె గుడ్లిచ్చుకొని తేరిపార జూసేడు. మొండెం కదిలినట్టే అనిపిచ్చింది. ఈడేం మాట్టాళ్ళా.

దొంగనాకొడుకొచ్చినంటుండాడు. అట్టా, అనుకొన్నాడీడు. కదల్లా, అలికిళ్ళే.

ముసురుకు ముసిలెద్దు జత్తే బండిగట్టి తోలుకొచ్చి కాలవగట్టు మీద, మర్రి సెట్టుకిందా సప్టా పక్కన తోపిడిసిపోయేడు రైతు.

పొద్దుబోయిందిగానీ, లేపోతే మొండెం తోలొలిసి, సలపతీసి దణ్ణెం కాలవలోకి తోసేసేటోడే నాగడు. ముసలెద్దు వొంట్లో గుప్పెడు మాసం లేదు. అంతా తోలు ఎనికలు పొట్ట. తోల్దప్ప ఇంకేవీ పనికిరాదు.

సచ్చిన గొడ్డు రైతుకు దొడ్డోంచి పోవాల. నాగడికి తోలుగావాల. కాలవ దణ్ణెం మింగాల.

సచ్చిన ముసిలెద్దు మొండెం మోసుకొచ్చిన పొట్లగిత్తలు ఏవనుకొంటయ్యో ఎపుడుకన్నా తెలుసుద్దా?

బతుకంతా బతికి నూకల్జెల్లిన దాపటెద్దు మొండెం సూసి బతుకంతా ముందుందనుకొనే కుర్ర దూడ పొద్దునే సావక తప్పదనీ, పేదోళ్ళ తిండిగాక తప్పదనీ, అనుకొంటే ఎట్టుంటదో ఎపుడుకన్నా అంతుబట్టుద్దా?

సచ్చిన గొడ్డు గోసి, తోలూ, బాగుంటే మాసవూ తీసుకొని దణ్ణెం, పొట్ట, పేగులు, పేడా, పాడూ, పరదేసు కాలవలో బారెత్తే అన్నీ కొట్టుపోతయ్యి. రాయి గట్టేత్తే కాలవలో తేలకుండా పోత్తై. ఎండకాలవ్ కాలవలో పడ్డ అంక సెండాల వంతా, నీళ్ళొదిలినప్పుడు కొట్టుకుపోద్ది. అప్పుడొకళ్లూ, ఇప్పుడొకళ్ళూ వొచ్చి ఈదరిద్దరవంతా కాలవల్లో దిమ్మరిచ్చొద్దురా అంటే ఇంటానికీదేవన్నా అల్లాటప్పా నా కొడుకా, ఇనడు. ఈడి పనీడిదే. ఆళ్ళ మాట లాళ్ళయ్యే.

మూడు జావులు మేల్కొన్న ఆడి మెలకవకి మేలు జరిగినట్టుగా ఎద్దు మొండెం పక్కనున్నట్టుండి కుంచం కదలిక, రవ్వంత అలికిడి. ఈడు గుడ్లు మిటకరిచ్చి సూసేడు. నిగిడిచ్చి సూసేడు. అనువానవనువానవే.

ఈ మద్దెన గొడ్డ దొంగతనాలెక్కువయ్యేయి. గొడ్డుదోలుకుపోట వెక్కువయింది. ఎవుడు జేత్తన్నాడో, ఎట్టా జేత్తన్నాడో ఎవుడికీ అంతుబట్టలా. దొడ్డుల్లో గొడ్డుబోతున్నై. సావిళ్ళ గొడ్డ బోతన్నై. పోయిన గొడ్డేవయి పోతన్నాయో తెల్దు. ఎంతెతికినా అయిపు లేకుండా పోతన్నై. అజాపజా లేకుండా అవుతున్నై. పత్తా వుంటే వొట్టు.

దొంగ గొడ్డు గోసి, అమ్మేసి, ఆటి అయిపు లేకుండా సేత్తన్నారని జనవ్ గుబ్బట్టాడేరు. సెవులు గొరుక్కున్నారు.

అనువానవ్ నాగడి మీదకొచ్చి పడింది. ఆడు కోసిన గొడ్డు తల్లూ, తోళ్ళూ, కాళ్ళూ, గిట్టలూ తడివి సూసేవోళ్ళు. నాగడు రావ రావ అంటే ఇనేవోళ్ళు గారు. గొడ్డుగొన్న సోటు, అమ్మినోడు, కాయిదా బేరగాడు, మారు బేరగాడు అన్నీ ఆరా దీసేవోళ్ళు. అందరూ ఆడికండగా ఉండబట్టి సరిపోయిందిగానీ లేకపోతే తిప్పల్లప్పేయి కావు. అంతా సావే!

ఆడికొచ్చిన ధోకా లేదుగానీ, అనువానవే అవదానవై బిడ్డ, ఆకల్లే, అల్లాడిపోయేడు.

లేనోడందరికీ అలుసే. అణ్ణందరూ దొంగ దొంగగా దొంగనాకొడుకు కుంజూసినట్టు జూత్తంటే ఏడుపొచ్చి సి(రెత్తుకొచ్చి తెల్లోళ్ళని తరవటానికి తెనాలి రైలుటేషను గాలిసినట్టు ఈళ్ళని తరవటానికేం గాలసాలాని దిక్కుల్జూసేవోడు నాగడు.

పేదోడి కోపం పెదిమికి చేటు. మాటంటే తప్పు. పెదిమి గొరుక్కుంటే ముప్పు. మాట్టాడితే సిక్కు. నోరు మూస్తే తంటా, తెరిస్తే తంటా, ఆ సావు సచ్చినోడికి తెలుసుద్దిగానీ సెప్తే తెల్దు. సస్తే తెల్దు.

మొన్నటికి మొన్న పొద్దున్నే గోదావని తోలుకొచ్చి కట్టేసుకున్న కు(రదూణ్ణి, ఒక రేత్తిరేల గొడ్డ దొంగొచ్చి మెడ పొలుపుతో తోలుకుపోతే తానేడిసిన ఏడుపు వోదారిసినోడే లేడు. అప్పుణ్ణుంచి నాగడిమీద అనువానవ్ తగ్గితే తగ్గిందేవోగానీ సుప్తాగా పోలే.

ఆ గొడ్డ దొంగకి పేదోళ్ళ గొడ్డే గావాల. పేదోడి పెళ్ళం వాడకట్టుకు మరదలన్నట్టు బీదోళ్ళగొడ్డే ఆడు దోలుకుపోతన్నాడు.

పేదోళ్ళ గొడ్డు బోతే పోలీసోళ్ళు గూడా బట్టిచ్చుకోరు. అడిగేవోడూ లేడు, సెప్పేవోడూ లేడు.

దొంగ గొడ్డు కబేళాకి బోతన్నయ్యని అనువానవేగానీ రుజువేందుంది? ఆడికి పోయేవోడూ లేడు, సూసేవోడూ లేడు. సూసినా సెప్పేవోడూ లేడు. ఇనేవోడూ లేడు. దొంగ దొరకడు. అసల్దొంగే లేడు.

దొంగెవుడో, ఏవూరోడో, యెట్టుండాడో, ఏందీ తెల్దు.

నాగడి కొయ్య బొయ్యే దూడబోతే పోనియ్యి. బండెద్దు, దుక్కిటెద్దు బోతే ఏం గావాల? రైతు బతుకేంది? కాళ్ళూ సేతులాడవు. ఆ సావు సావుగాదు.

నాగడి అనువానవే నిజవయింది. మొండెం కాణ్ణుంచి ఆకారం గొ(రె పొట్టేలుకు మల్లే పోతురాజు బలి మేకకిమల్లే లేత కు(ర దున్నకి మల్లే నాలుక్కాళ్ళ మీదుండటం, వానపాం పాకినట్టు పాకటం నాగడు సూణ్ణే సూసేడు.

ఆకారం దూడ దగ్గరికొచ్చింది. కట్టుగొయ్య తాడిప్పింది. తాడు సేతబట్టుకోంగానే నాగడు ఎనక పాట్నొచ్చి, ఎనకాలగా వాటేసుకుంటే కింద బడి మీదబడి, పొర్లి, దొర్లి నిలబడ్డారు.

అచ్చెర్రం, దొంగ కూడా మణిసే!

కట్టుగొయ్యతాడు ఆడి సేతులకేసి కట్టేడు నాగడు. పొలుపు కొనదూడ మెళ్ళో వుంది. కొయ్య కొన దొంగ సేతుల కట్టయింది. ఆడు లగెత్తాలంటే దూడా పరిగెత్తాల. సుతి గుదర్లా. ఆడు పోబోయి పడ్డాడు. నాగడు కప్పుకొన్న దుప్పటి ఆడికాళ్ళ గట్టేడు.

ఆడిక్కాళ్ళూ సేతుల్లేవ్వగానీ, నోరూ వాయీ లేనోడు గాడే. కానదేందో ఆదరవటల్లా.

ముకంలో ముకం బెట్టి సూసినా సీకట్లో ఆడెవుడో తెలీలా.

నాగడాణ్ణి కొట్టలే "నువ్వెవుడివిరా? నా దూణ్ణెందుకిప్పా?"

"వొరే నాగ్గా" గొడ్ద దొంగ మండిపడ్డాడు.

నాగడు గురుతుబట్టాడు.

"నువ్వా దొరా? యేందీ పని?" మెత్తబడ్డాడాడు.

"వదల్రా నా కొడక. కట్టిప్పు! నరుకుతా నా కొడక, ఇప్పరా నీయమ్మ!"

"దొరా దూడ నీయబ్బ సొత్తా?"

"నీయమ్మ మొగుడి సొత్తు. ఇప్పర్నాకొడక కట్టిప్పు!"

నాగడికి వొళ్ళంతా సీదరు. అరికాలి బురద నెత్తికెక్కుతావుంది. 'థూ' ఆగలా. 'నీకిద్దగదు.' ఊరుకోలా. "పురుగులుబడి బోతావు" పైపైకొచ్చి పేదోడి కడుపు గొడతావా? నీకరుగుద్దా? నువ్వెట్టా తుతెల్లుతా?" తుపుక్కున ఊశాడు.

"కట్టిప్పరా మాదిగ లంజాకొడక?"

కులం పేరుతో తిట్టినేతలికి 'నీయమ్మ' అనుకున్నాడాడు. 'మాటామరేదా జాగరత' రుసరుసలాడేడు. "నా దూణ్ణి దెంగటానికొచ్చి నన్నే మాటంటే పణ్ణు"

"యేం జేత్తావోయ్"

"వోయ్ గీయ్ అనొద్దురా!"

"నువ్వెంత? నీ బతుకెంత? నువ్వేం జేత్తావురా నాగ్గా?"

"నలుగురు పెద్ద మణుసుల ముందు నీ బయిజు గడుగుతా"

"వోర్నా కొడకా, నిన్ను నాలుగు దన్ని, నలుగురూ నాలుగు మాటలని, నన్నొదిలి, నిన్ను దొంగోడని, ఈ దూడ్డబ్బు నాకిపిత్తారు. నువ్వేం చేసుకోలేవు. ఆ నలుగురూ మావోళ్ళురా. నువ్వొక్కడివి వొరే లమ్డీకే, రచ్చెందుకురా! కట్టిప్పు నీ దూడన్నీకిత్తా."

నాగడాలోసెనలో బడ్డాడు. నిజవే. ఉన్నోడి నేయం ఏరు, లేనోడి నేయం ఏరు. ఉన్నోడి మాట ఉన్నోళ్ళింటారు. లేనోళ్ళూ ఇంటారు. లేనోడి మాట లేనోళ్ళు ఇన్రు. ఉన్నోళ్ళూ ఇన్రు. లేనోడు ఏకాకి. గొడ్ద దొంగని పడ్ద పేరు పడనే పడ్డది. గాయంలేని మచ్చ. ఆ మచ్చబోదు. ఈ మచ్చ తిరగబడితే గాయం కాయం. ఇరుసులో కందెనికిమల్లే వుంది యవ్వారం.

"కట్టిప్పి వొదల్రా నా కొడక"

నాగడు వదిలిపెట్టడు. వొదలకపోతే యేం జేత్తాడు? పెద్ద మణుసులకి సెప్పాలి. సెబితే ఆళ్ళు నేయం సెప్పరు.

వదిలేత్తే పోతాడు. ఊరికే పోతాడా? ఊరికే ఉంటాడా. నమ్మకం ఉండదు, ఏం జేత్తాడు? కొడుతాడు. సావగొడుతాడు.

"వొదలకపోతే యేం జేత్తాదొరా?"

"సంపుతా?"

వదలందే యెట్టా సంపుతాడో నాగ్గాడి కంతుబట్టలా.

ఇంకా జాం గడిత్తేగాని తెల్లారదు.

నాగడి నదుటమీద రేపుటి పొద్దు పొడిచేసింది.

సెయ్యాలిసిన పని శానా వుందని తెలిసొచ్చింది.

గొద్ద దొంగ ఏవంటన్నా నాగడినిపిచ్చుకోటల్లే. తన పని తాం జేసుకుపోతన్నాడు.

సచ్చిన ముసిలెద్దు మొండెం ఎల్లకిలగా దిప్పి, ఎదురొమ్ముల్దగ్గిర్నుంచి ముడ్డిదాకా కడుపుమీద కత్తితో గీత గీత్తే పొట్టా పేగులూ బయటబడ్డయ్యి. ఆటిని కోసి, తీసి, బక్కింగమ్మ కెనాల్లోకీడిత్తే కాలవ నెలల మణిసికి మల్లె బరువుగా బోతా వుంది.

ఎగిరి గుండెల మీదన్నినట్టు గట్టుల్ని దంతావుంది కాలవ. పిక్కట బీర్లుగా నిండా బోతా వుందది. ఎంత కుళ్ళయినా కడుపులో పెట్టుకుంటది కాలవ.

ఎద్దు మొండెం పక్కటెముకల్ని ఇరగ దొక్కితే దాని కడుపులో సాపేసుకుని పక్కేసుకునేంత కాళీ వచ్చింది.

అలివిగాని గొడ్డును కొయ్యబోయే ముందు బాదే బడితె దెచ్చేడు నాగడు.

గొద్ద దొంగ అమ్మనాబూతులు దిడతన్నాడు. బెదిరిత్తన్నాడు. ధాందూం జేత్తన్నాడు.

నాగడు నల్ల దుప్పటి ఎర్రంచు జించి గొద్ద దొంగ నోట్లో కుక్కేడు. ఆడిక మాట్టాడితే వొట్టు. కూసేపుటికి కదలిక కూడా గప్పుచిప్పు.

నాగడు సచ్చిన ముసిలెద్దు కడుపు ఆరే, వారూ, తెచ్చి కుట్టేసేడు.

• • •

వానాకాలవ్ బోయి, సలికాలవ్‌బోయి, కాలవలో నీళ్ళింకిపోయి, ఎండాకాలవోల్లే లాకుల దగ్గిర ఎద్దు దణ్ణెం బురదలో బయట పడింది.

ఎద్దీనిందంటే దూడను గాటగ్గట్టవన్నట్టు మణిసినీనే యెద్దు దణ్ణెం లాకులికి బట్టిందని జనం ఇరగబడి సూత్తంటే నాగడెల్లి సూసేడు.

ఎద్దు దణ్ణెంలో మణిసి అస్థిపంజరం, మణిసి పుర్రెలో ఎర్రంచు దుప్పటి ముక్క.

నాట్నించి నేటి దాంకా దొంగే ఐపులేడు.

✦

ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి, *16 మార్చి 1997*